

דפייגור

יום ד', י"ד בניסן תשפ"ו, 1.4.2026, גיליון מס' 5092

ימי פלאור

נעים להכיר: יו"ר קיבוץ יגור שי גרוסמן

פרטים אישיים: חבר גשר הזיו. ב-25 שנים האחרונות עוסק בניהול קיבוצים. נשוי, שלושה ילדים. בוגר לימודי כלכלה ומינהל עסקים. בעל רקע נרחב בהולכת שינויים ארגוניים, שיוכי דירות, צמיחה דמוגרפית וכדומה. מכהן בתפקיד יו"ר בקיבוצים: נחשונים ומעיין ברוך בהיקף יום אחד בשבוע בכל מקום. ליגור יגיע בימים א', ה'.

מתוך דבריו באסיפה: הגדרת יושב ראש קיבוץ מייצרת את הממשק בין הגורם שדואג למקורות לבין הגורם שדואג לשימושים. מצד אחד, הוא יד ימין של שתי המערכות, העסקית והקהילתית, ומצד שני, דן במדרג השימושים ובסדר הקדימויות. במקביל, הוא פועל להגדלת ההכנסות ככל האפשר.

יו"ר קיבוץ הוא לא המזכיר. הוא מסייע בעבודה מול חברים, אבל עוסק באסטרטגיה, שהיא המנוע המוביל את הפעילויות בארגון. יש אנשים שמוגדרים ככתובת לחברים כמו מנהל קהילה. אלה הגורמים שעובדים מול הקהילה והחברים. יושב ראש מסייע להם בתהליכים ובדרך כלל בצמרת. לעולם לא אפגש עם חבר לפני שהוא מיצה את כל האפשרויות האחרות, אחרת אני דורך על רגליים של אחרים ופוגע בתפקוד שלהם.

נעים להכיר: מנהלת מש"א ורד ברוקר

שלום לחברי יגור, רוב חיי גדלתי בשער העמקים, ואני גם חברת שער העמקים (למעט עשור חווייתי ומהנה בתל אביב).

אני שמחה מאוד להגיע ליגור ולהכיר מקרוב את השכנים והקהילה. בשנות נעוריי למדתי הרחק מכם, כי אז לא חשבו שראוי לערבב בין השמו"צ לתק"ם - והנה, אחרי לא מעט שנים, הגיע הזמן לתיקון היסטורי ולהיכרות. בשנים האחרונות עבדתי בגבעת חיים איחוד, וכיום, במקביל ליגור, אני עובדת גם בקיבוץ רמת דוד כמנהלת משאבי אנוש.

בחרתי לעבוד דווקא בקיבוצים, משום שאני רואה במקצוע אפשרות אמיתית להשפיע על תהליכים, לקחת חלק בעשייה מגוונת ומשמעותית ולעסוק בעבודה דינמית ומעניינת (אף פעם לא משעמם), לצד היכרות עם המורכבות והייחוד של הקיבוץ. אני מגיעה עם רצון לתרום לעובדים, לענפים ובסופו של דבר - לקיבוץ כולו. מקווה לעבוד יחד אתכם בצורה נעימה, מקצועית, ובעיקר כזו שמקדמת את יגור.

הנהלת הקהילה 24.3.2025

על פי נוהל שהוחלט באסיפה. לאור זאת, גובשה טיוטת נוהל לאישור האסיפה. על בסיס הטיוטה החל תהליך אישור עם הסתייגויות. התהליך נמשך שנתיים, בינתיים סדר העדיפויות השתנה בשל הצורך לאשר את תקציב הקהילה.

הוחלט:

1. רשאי להיקבר ביגור - על פי עמדת ההנהלה הקודמת.
  2. צורת המצבה - בחירה חופשית, בגודל סטנדרט יגור.
  3. קבורה בקומות - הציבור יצביע בקלפי אם לחייב.
  4. מימון ביטוח לאומי - דמי קבורה - 5649 ש"ח וקצבת פטירה - 9930 ש"ח, מתקבל פעם אחת במידה ויש בן זוג או ילד בגיר עד גיל 21.
- צריכים להחליט על תקציב האבלות, אחרת המשמעות הינה הפרטת האבלות, או הגדלת המימון לתקציב האבלות. הטיוטה תובא לאסיפת הקיבוץ להכרעות בנושא ההסתייגויות ולאחר מכן לאישור הנוהל בכללותו.

ביטול השתתפות עצמית המשולמת ע"י הקיבוץ בביטוח נזקי חשמל

הקיבוץ רוכש ביטוח עבור נזקי חשמל, למשל, פגיעה מברק. עלות הביטוח כ-20,000 ש"ח בשנה.

הוחלט: ההשתתפות העצמית בגין ביטוח מוצרי החשמל תחול על החבר.

השאר "יוסי אמבולנס" אל מול חלופת שר"פ

יגור שילמה בעבר לחברת "שר"פ" עבור שירותי רפואה ולאחר מכן עברה מסיבות כספיות לחברה אחרת - "יוסי אמבולנס". לאור תלונות על השירות התקיים דיון.

הוחלט: רמונה תכין סקר שביעות רצון על חברת "יוסי אמבולנס". רמונה ורמי יפגשו עם שתי החברות לבחינת סוגיית השימוש הוולנטרי בשירות.

נוהל קבורה

הסתבר לפני שנתיים, שנוהגי הקבורה ביגור הם על פי נוהל ולא

ישיבה ועד הנהלה 5.3.25

יו"ר: אודי קינן

יגור חיצוני.

הוחלט - להוסיף משפט פתיחה: "האחריות על ניהול הקיבוץ הינה של יו"ר יגור".
להוסיף סעיף, כי הוועד יכול להחליף את יו"ר הוועד מעת לעת, באופן זמני או קבוע, לבחירתו.
חברי הוועד יחתמו על הסכם סודיות. החברים ובעלי התפקידים ישמרו על דיסקרטיות מלאה.
ועד הנהלה החדש ויו"ר הקיבוץ יקחו אחריות על ניהול הקיבוץ החל מיום א' 26.3.
היו"ר היוצא יקיים חפיפה בחודש מרץ ולאחר מכן ילווה במידת הצורך, נקודתית, את היו"ר הנכנס.
החברים החדשים מבקשים להודות לוועד היוצא: מיטל נויפלד, מירב גרשמן, גלית חגי ואודי קינן על עשייתם ותרומתם.
הוחלט פה אחד למנות את יעל סט רשף ליו"ר ועד הנהלה של יגור.

יו"ר יגור ויו"ר ועד הנהלה קיבוץ יגור

יו"ר יגור - שי גרוסמן, אחראי כללי על ניהול יגור.
יו"ר הנהלת ועד הנהלה - יעל ס"ט רשף. אחראית על כינוס ישיבות הוועד לפי הנחיות יו"ר הקיבוץ, חתימה על פרוטוקול הישיבה, חתימה על מסמכים לרשם האגודות כיו"ר הוועד לפי דרישת יו"ר הקיבוץ.

בהשתתפות: יו"ר קיבוץ יגור שי גרוסמן, מנהלת מש"א ורד ברוקר

בוצע סבב הכרות של חברי הוועד החדשים ובנוסף, ורד ושי הציגו עצמם.

נושאים בטיפול

עקרונות קליטה - אושר בוועד. צריך להשיב למסתייגים ולהעלות לאסיפה.

השקעות בהיתן עמידה בתקציב - 1.5 מלש"ח. האם ובמה להשקיע? ביצוע תהליך פנימי וציבורי.

אישור דוחות 2024 - יוצג בשבוע הבא לצוות הכספים, יועבר לוועד במייל ומשם לאסיפה.

ארנן כץ (בעלה של נאור מחלב) - כניסה לחברות לאחר וידוא עמידה בכללים. יעבור לאסיפה.

ממ"דים - אישור תוכנית ההעמדה וכן השלמת התהליך של פרויקט הממ"דים.

נוהל חובות - התקיימה אסיפה. יש לדון בערעורים ולחזור לאסיפה.

בריכת מים כתחליף למאגר הקיים - התקיים דיון באסיפה. יש לדון בוועד ולהחליט כיצד להתקדם.

הוצגה הגדרת תפקיד יו"ר ועד הנהלה של יגור, כאשר יו"ר

משק בזמן מלחמה דגן שוחר

לפיכך, ישנה ירידה גדולה במכירות. הירידה המשמעותית בהכנסות שלנו בסכומים גדולים של מאות אלפי שקלים פוגעת בכל חודש של מלחמה ומניסיון השנה שעברה נחוה אתגרים גם לאחר סיום המלחמה.

3. מטבחי קיבוץ יגור - השנה נפתחה בצורה טובה ובהתאם לתוכניות. כמו בשאר המשק, המלחמה הביאה לירידה בתנועת הלקוחות ובהזמנות חדשות. הפעילות בייצור ממשיכה כל העת באספקת ההזמנות הקיימות. אנחנו מקווים לחזרה מהירה לשגרה ולפעילות מלאה גם באולם התצוגה.

4. משתלות יגור - המלחמה עצרה את המומנטום המצויין של המשתלה. בשבוע הראשון של המלחמה עסקנו בטיפול בצמחים. פתחנו ברגע שהתאפשר, אך לצערנו, עקב המצב המכירות ירדו באופן ניכר. אנו במשתלה מעריכים את הנזק במכירות בחודש מרץ ביותר ממיליון שקלים ואם המלחמה תימשך לתוך אפריל ופסח, הנזק יגדל משמעותית.

מאחר שהמצב פוגע בנו בצורה לא פשוטה, ביצענו בכל הפעילויות מהלכים של צמצום הוצאות ככל האפשר. חשוב להדגיש, שאנו עובדים בכל המקומות על התאמות למצב וייעול תוך מחשבה קדימה.

לסיכום: אנו מייחלים לסיום המלחמה בהקדם, ומבינים שהמלחמה מציבה לנו ביגור אתגרים משמעותיים וגורמת לאובדן הכנסה. ועדיין, אנו מסתכלים קדימה ומאמינים שלאחר המלחמה נצליח לגדול ולפרוח.

כפי שהאביב מביא התחדשות, אנו מאחלים לכול בית יגור, שאחרי המלחמה תהיה אצלנו פריחה גדולה בכל הפעילויות.

את הפעילויות שלנו השנה אפשר לחלק לשתיים: הפעילויות שהמשיכו לעבוד באופן מלא למרות המלחמה ולפעילויות שנאלצו לעצור או לפעול באופן חלקי.

נתחיל בפעילויות שעובדות באופן מלא:

1. גדיש - אנו בעיצומן של עבודות האביב, מכינים את השדות, זורעים ועובדים בכל הכוח. גם במטע לא עוצרים: סיימו קטיף וכבר מטפחים את העצים לקראת הפריחה והעונה הבאה, זאת למרות האתגרים של עבודה בשדות ללא מקלטים. כל הצוות משקיע, תוך הבנה, שאי אפשר לעצור את החקלאות, ועל כך מגיעה להם הערכה גדולה.

2. הרפת - את החליבות אי אפשר לעצור והצוות ממשיך לעבוד במסירות בין האזעקות.

3. בית אחווה - צוות הבית עובד ודואג לדיירים בתשומת לב ויחס אישי וחס, תוך דאגה וליווי הן לדיירים והן למשפחות הדואגות.

הפעילויות שלנו המאותגרות עקב המלחמה:

1. באלון - לצערנו, הבאלון סוגר מתחילת המלחמה תוך אובדן הכנסה גדול. עד עכשיו הפסדנו ימי פעילות משמעותיים: חג פורים, עיד אל-פיטר, ואנו כבר בכניסה לחופשת פסח. המשמעות של סגירה בתקופה זו היא אובדן של למעלה ממיליון שקלים.

2. חממות ושיווק חקלאי - מצב המלחמה משפיע על הרגלי הצריכה של הציבור בארץ, ולצערנו, סל הקניות בסופרים משתנה במצבי לחץ, ומכירת התוצרת החקלאית הטרייה נפגעת משמעותית. כמובן שגם המכירות למסעדות ולמוסדות נעצרו.

שגרת מלחמה

המשימה מבחינתנו לאפשר שגרת מלחמה במגבלות ההנחיות וניהול הסיכונים שאנו מחליטים עליו. אני רוצה לקוות שהמלחמה תסתיים בקרוב ושיהיה לנו שקט לשנים רבות.

צוות הצח"י - הצוות הרחב, שכולל את ממלאי התפקידים הרלבנטיים לשגרת החיים (מנהלים, מזון, חינוך, רב"ש, בניין, תרבות, בריאות ורווחה ועוד), נפגש בזום ומתייעץ לאחר ישיבת או הנחיות המועצה, כיצד להתנהל ביחס לתמונת המצב. השאיפה הינה לאפשר שגרה בטוחה ככל שניתן. נבו מדברר את ההחלטות שהתקבלו.

מערכת החינוך - כאן המקום לשוב ולהודות ליו"ר החינוך יעל רשף ס"ט, לחן נועם מנהלת הגיל הרך ולמי שהתנדבו לקחת אחריות על החינוך החברתי עד שנמצא מנהלת, (נועם זיידל, בועז אוחנה, אוקה בניסטי ומתנצל אם שכחתי מישהו) על כך שמנסים ככל שניתן לאפשר הפוגות ולקיים את המערכות, למרות האילוצים הרבים תחת הנחיות פיקוד העורף, זה לא מובן מאליו.

מקלטים וממ"דים - מהווים, מן הסתם, את המשאב הציבורי, שמאפשר את המוגנות בעת אזעקה, וגילי הוא האחראי לבקרה ותחזוקה שוטפת. להלן מספר דגשים: ניקיון המקלטים - האחראיות לניקיון המקלטים הינה של מי שמשתמש במקלט. לכל מקלט יש אחראי ואנו מצפים שציבור המשתמשים ידאג עבור עצמו לניקיון המקלט. כלבים במקלטים - מצד אחד, אנו מבינים שמשפחה שיש לה כלב, רואה את הכלב כבן משפחה וקשה לה לנטוש אותו בבית, מצד שני, צריך להבין שיש אנשים עם אלרגיות לפרוות כלבים. כן מצופה שבעל הכלב ידאג לנקות את הלכלוך שגורם הכלב (כמו ניקיון שערות הכלב ממזרונים). רק התחשבות של אדם בחברו תאפשר שהות סבירה במקלט.

איוורור המקלטים - בכל מקלט יש אפשרויות איוורור שונות. כל אחראי מקלט מתבקש לראות מהי הדרך הנכונה לאוורר את המקלט ובעת אזעקה לוודא שחלונות ודלתות ההדף סגורות.

זוברות צח"י - בסיום סבב הלחימה הקודם, עשינו סקר וראינו שהדוברות של נבו גולדשטיין זכתה למשובים חיוביים מאוד! לכן, חשוב לנו להמשיך בכך, ותודה רבה לנו על התרומה הלא מובנת מאליה. יחד עם זאת, אני מדגיש למען הסר ספק, כי ההנחיות של פיקוד העורף הן הקובעות (כי לפעמים יש טעויות ואי הבנות).

החלפת ממלאי תפקידים

יו"ר קיבוץ, שי גרוסמן (גשר הזיו):

טל' נייד - 0522476453, כתובת דוא"ל - yor@yagur.org.il

נוכח ביגור בימים א', ג', ה'.

תיאום פגישות עם שי - גילי אייל וינקלר.

מנהלת מש"א, ורד ברוקר (שער העמקים):

טל' נייד - 0526102286, כתובת דוא"ל - hr@yagur.org

il, נוכחת בימים ב', ג', ה'. תיאום פגישות עם ורד - רוחליה מלכין.

הנהלות יגור - עם בחירתם של נציגי הציבור לוועד ההנהלה ולהנהלת הקהילה, מתחילות ההנהלות את עבודתן: ראשית בהיכרות עם המבנה הארגוני, תקנון יגור וקביעת סדרי עבודה, ולאחר מכן - עלפי סדרי העדיפויות בסוגיות השונות. פרוטוקולים יפורסמו בהתאם.

80 שנים לשבת השחורה ולוועידת צביה

יפתח ומידין שחר לקחו על עצמם להרים כנס לציון 80 שנים לשבת השחורה ולוועידת צביה שהתקיימה ביגור. לצורך כך גייסו גופים שונים כגון לוחמי הגיטאות, יד יערי וכו'. האירוע המרכזי מתוכנן להיות ב-24.6.2026. חברי יגור מוזמנים. פרטים יפורסמו בהמשך. שאפו ליפתח ולמידין על הרמת הפרוייקט, ששזור את ההיסטוריה היגורית בדפי ההיסטוריה הלאומית.

מרפאה

הפרדה בין טיפת חלב למרפאה - ע"פ הנחיות משרד הבריאות חייבת להיות הפרדה מלאה בין טיפת חלב (בדיקת ילדים בריאים) לבין המרפאה. הוחלט לבצע את ההפרדה באופן הבא: א. בכניסה לדלת בית המרקחת תוקם רמפה ארוכה ומתונה עם מעקה, שתהווה את הכניסה למרפאה. ב. יוקם קיר גבס בין המרפאה לטיפת חלב. ג. בתוך חדר ההמתנה של טיפת חלב יוקם עוד תא שירותים. על מועדי השיפוצים נעדכן כשהיה רלבנטי.

פסולת גושית ובניין

עלות העברת והטמנת האשפה עולה ליגור כ-15,000 ש"ח לחודש, כאשר המקום מחולק תיאורטית לפסולת גושית ופסולת בניין. כדי לעשות סדר ולהקטין את העלויות, תוקם גדר סביב פסולת הבניין ויוצבו שילוט ומצלמות.

פסולת הבניין מיועדת לענף הבניין בלבד. כל חבר שמשפץ מחוייב באמצעות הקבלן שלו להעביר ולהטמין את פסולת הבניין ע"פ החוק במקומות מוסדרים, אין סיבה שהתקציב הציבורי יממן פינוי של פסולת בניין של חבר שמשפץ. הפסולת הגושית מיועדת לחברי יגור ולענפיו, למעט שוכרי הנדל"ן, שאת הפסולת התעשייתית שלהם צריכים לפנות בעצמם.

בנוסף, אחת לשנה תתבקשו להעביר לקיבוץ גילוי ואישור על ביצוע ההפקדות בפועל, לצורך בקרה ותיעוד, כפי שהיום מבוצעת מסלוקה פנסיונית אחת לשנה לכל חברי הקיבוץ.

אנו ממליצים להיערך לשינוי מבעוד מועד, לוודא כי קיימת קרן פנסיה פעילה וכי ההפקדות מבוצעות כסדרן. לשאלות או להבהרות ניתן לפנות לרני טנא או ליערה האס.

עדכון בנושא הפקדות לפנסיה לחברים בעלי עסק עצמאי

ברצוננו לעדכן כי החל מתאריך 1.5.2026 האחריות על ביצוע ההפקדות לפנסיה עבור חברים בעלי עסק עצמאי תחול עליהם באופן אישי, ולא תתבצע עוד על ידי הקיבוץ. משמעות הדבר היא, כי החל ממועד זה כל חבר/ה בעל/ת עסק עצמאי יהיה/תהיה אחראי/ת לדאוג לביצוע ההפקדות השוטפות לקרן הפנסיה בהתאם להוראות הדין ולתקנון הפנסיה.

דפי מידע וקשר 26.3.26

מנהל קהילה רמי פלג (מקוצר וערוך על ידי העורך)

החינוך החברתי בגילאי ז'-י"ב.

אנו עדיין מחפשים מנהל לגילאי א'-ו', מעוניינים וממליצים מוזמנים לפנות לורד ברוקנר מנהלת מש"א, או ליעל רשף ס"ט יו"ר חינוך.

פעילות ועד ההנהלה

הוועד החדש קיים שתי פגישות, בהן נדונו נהלי העבודה. יעל ס"ט רשף נבחרה ליו"ר ועד ההנהלה (תפקיד סטטוטורי). התקיים דיון על היעדים האסטרטגיים וסדרי העדיפויות של הוועד.

פעילות הנהלת הקהילה

ההנהלה החדשה נפגשה ודנה בסדרי עבודה ותוכנית עבודה טנטטיבית, והחלה לקדם סוגיות הנמצאות על סדר היום. (ראה דיווח ישיבת הנהלה ג.ר.)

פעילות צוות השיוך

הצוות עומד לפתוח בדיון על טיוטת הסדר בית משותף. הטיוטה תובא לאישור הוועד ומשם לדיונים באסיפה.

חג חירות 2026

הוחלט לא לקיים את הפסח היגורי כהלכתו בשל הנחיות פיקוד העורף.

מצב ביטחוני

כל עוד פיקוד העורף לא שינה את רמת המוגנות, יגור ממשיכה בשגרת החירום. תודה לגילי דניסקי על תחזוקת המקלטים. תודה לכל מנהלי הענפים וצוותיהם על המשך עבודה למרות הקשיים: לענף המזון, המרכולית, המכבסה, הכלבו, הבניין, הבריאות והרווחה, החשמליה, הגז, התקשורת, מי יגור, הנוי, הדואר, הנה"ח, סידור הרכב, מרכז למידה, פינת החי וצוות התרבות שמנסה לשמח בכל מצב. תודה מיוחדת למערכת הגיל הרך והחינוך החברתי, שגם בימים רגילים מתמודדים עם אתגרים (כוח אדם בעיקר), לא כל שכן בעת הזו, ובמאמצים לא פשוטים מאפשרים הפגות, הנותנות אוויר לנשימה להורים ולילדים.

מערכת החינוך - כוח אדם

בהצלחה לקרן אוחנה, שנבחרה ע"י צוות האיתור לנהל את

פסח במקלט בימי מלחמה

עופרי שרון: הילדים

מתרגלים לשגרה ומקבלים את הדברים כמו שהם, ואנחנו מתאימות את התכנים, ובעיקר את הדרך, למצב. גם בישיבה על הרצפה במפגשים קצרים סיפרנו את סיפורי יוסף ואחריהם את סיפור משה וציאת מצרים. בסיום קראנו בהגדה רגע לפני הסדר המקוצר, שהם ביקשו שנעשה עם חולצות לבנות, במקלט.

בתמונות: מעבר בני ישראל בים סוף. לא היו לנו בדים ואדר הסתכל מסביב, ראה את המזרונים והציע שהם יהיו ים סוף! בתמונה השנייה הילדים מסתכלים בהגדות ונזכרים בסיפורי משה.

סוגיית הממ"דים, איזו קהילה אנחנו

תמר שלם

אני כותבת בכאב, אנחנו אחרי 3 שנים כמעט של מלחמה, ועכשיו 3 שבועות כבר עם אופק סיום שלא נראה...

בשכונות הוותיקות לא רק שאין ממ"דים, אלא גם המקלטים של פעם הם מתחת לאדמה והכניסה דורשת טיפוס במדרגות, בקיצור לא נגישים, ויש אנשים מבוגרים שאין להם את המסוגלות הפיזית.

יגור החליטה (באיזה פורום בדיוק) לא להביא ממ"ד לשכונה, ממ"ד שזהה לממ"דים ששמו ליד בתי הילדים. לא מבינה את האפליה בין דם לדם.

אחרי חצות הלילה, בין שני לשלישי, ירו האיראנים טיל מתפזר. שמעו את ה"פצצונות" טוב מאוד אצלי בבית.

נכון לעכשיו ידוע על 2 זירות בנשר, מה שאומר שהיה יכול גם להיות ביגור. וזה מצטרף לטיל הלבנוני שפגע בכרמל לפני שבועיים.

הפעם אני לא אדבר על אפליית הממ"דים שהמזכירות עצרה את בנייתם והפרה הבטחה (כי הם י כ ו ל י ס), אלא על מקלטים. בשכונות הוותיקות המקלטים של פעם הם מתחת לאדמה, נכון

שהם עמידים יותר, אבל אינם נגישים ומשאירים את מי שמוגבל לחסדי שמיים. פניתי בבקשה להביא ממ"ד יביל ליד המקלט בשביל מי שלא יכול לרדת למקלט, ונענתי בשלילה רבתי. למה? (כי הם י כ ו ל י ס).

אין לי ציפייה ואני מניחה שכלום לא ייעשה ולכן לא נשאר לי אלא להתפלל לאלי החץ וכיפת ברזל. כותבת בכאב רב ובושה שככה נהיינו.

שלמה חורן

למען הדיוק: יגור דווקא החליטה, לפני יותר מ-8 שנים, לבנות ממ"דים באותן שכונות ותיקות.

וכל המזכירויות/ועדי הנהלה מאז לא קיימו ולא מקיימים את ההחלטה הזו.

שרה כוכבי

(בהתייחסות לרצון העורך לראיין חברים לקראת החג): אולי גדי תחיל במבוגרים, בבני ה-90 וה-80, שאין להם ממ"ד ויגור גם לא תבנה להם ממ"ד. לך לצלם אותם ב"אין ממ"ד שלהם ותשאל בהזדמנות איך הם מרגישים. לחג המשק זה ממש מתאים (ואולי הכוונה לחג הפסח, ג.ר.).

תגובת רמי פלג לשאלות דפי יגור

היו מספר מחשבות בעבר להבאת מיגוניות, אבל אם רוצים שיהיה כיסוי מלא, אז צריך עשרות מיגוניות וגם אז לא בטוח שאנשים היו יורדים למיגונית, ומעבר לכך יש את עניין הנראות של הצבת עשרות מיגוניות וגם את הפן הכלכלי. למרות שיש כיסוי מקלטים לכל האזורים, ברור שאנשים עם מגבלת תנועה לא יכולים להגיע למקלט עם מדרגות. במקרה כזה, כל אחד בביתו צריך למצוא את הנקודה הכי בטוחה בביתו (לא מול דלת או חלון כדוגמה). לצערי, אין לנו פתרון של 100% לכולם. כיצד יגור נערכת לעזור לחברים חסרי ממ"ד? בזמנו, כאשר נוקי הביא את תוכנית הממ"דים (מודל ביצועי תכנון/ביצוע) מימון, היו הסתייגויות של חברים, ואז נכנסנו לדיוני תקציב. בעיקרון הנושא צריך לחזור לשולחן הוועד ובנוסף לתת מענה למקורות התקציביים. המודל של נוקי לממ"דים הינו הטיוטה, שנמצאת כרגע על השולחן, ככל שתאושר ויסומנו המקורות התקציביים המתאימים, הוא יבוצע.

תגובת רמונה וילרוסה

אין ממש מספרים ביחס להיקף האוכלוסיה שאין לה גישה למקלטים. יש לא מעט חברים ובתי אב בגילאים שונים שאין להם ממ"ד. ניסינו למצוא פתרונות כמו מיגוניות, אבל זה לא אפשרי וכנראה גם לא נותן מענה מלא. ניסינו להציע פתיחה של מקום מיוחד למבוגרים עם מיטות ושירותים לשנת לילה במועדון צעירים, אבל המבוגרים לא מעוניינים לעזוב את הבתים.

אישור הגשת התב"ע המוצעת ליגור בהתאם לתוכנית אשר הוצגה באסיפה מתאריך 23.2.2026

בעד 384 מצביעים (89.3% מהמצביעים)
נגד 46 מצביעים (10.7% מהמצביעים)

ההצעה עברה

ביום א', כ"ו באדר תשפ"ו, 15.3.2026

הבאנו לקבורה את חברנו

מרקו מנו ז"ל

בית יגור אבל עם המשפחה

הכוגה שכזאת - גננות בזמן כלחמה

שיחה עם שי רום ודברים מאת עפרי שרון ותמי עוז

לילדים.

איך היתה למידה כמו גם התפתחות מקצועית במהלך ארבעת שבועות המלחמה? גם בתוך המצב המיוחד אני נשענת על כלים בסיסיים: לימוד וחינוך הילדים, מתן מקום שמספק צרכים התפתחותיים ברגישות והקשבה, הדרכות לימוד וחינוך הילדים, הדרכות הורים ותמיכה רגשית גם להן. הובלת צוות על כל המשתמע מכך, תוך עבודה עם מערכת מכילה ותומכת של חן, עפרה, נעם והגננות, שלצידן אני זוכה לעבוד מאז כניסתי למערכת.

המציאות של המלחמה גורמת לי לתרגל עוד יותר גמישות וסבלנות, דבר שזימנתי לעצמי בכל מקרה עם ההחלפה המקצועית שעשיתי מעולם הרפואה אל עולם החינוך. אני מקווה שלא נצטרך שוב להתמודד עם המצבים הללו, אך כמו כל שיעור בחיים לומדים ומדייקים את צורת העבודה, ואני משתדלת לקחת איתי את הצידה המועילה והחיובית להמשך הדרך.

ברמה האישית, התפקוד הטוב של המערכת מרגש אותי מאוד. ההתגייסות של העובדות ושל ההורים לספק לילדים את המיטב מעוררת התפעלות. אני גאה להיות חלק מהצוות המגוון והמקצועי הזה, שמחה שבנותיי זוכות להתחנך כך.

המעבר שלי לעולם החינוך לא קרה במקרה, בהסתכלות על המיקרו: עיניים של פעוט, שמרגיש ראוי ונראה, פנוי ללמידה, שמח ובטוח, מרגשות מאוד. אולי זה קצת קיטשי אבל מרגש אותי שזה מתאפשר כאן, בתוך כל הכאוס.

לשמר לילדים את "עוגני השגרה" גם בחירום - עפרי שרון

בדיוק לפני שש שנים, בחודש מרץ, התהפכו עלינו השמיים עם הקורונה. נכנסנו כולנו, בעולם כולו, למצב לא מוכר, מבהיל

ציון טוב מאוד למערכת ולהורים - שי רום

(אני גננת בפעוטון "עופרים" זו השנה השנייה. לפני חמש שנים עשיתי הסבה מקצועית במכללת אורנים. במהלך הזמן הזה הייתי גננת במספר קיבוצים עד ש"חזרתי הביתה" ליגור. לפני כן הייתי אחות).

איפה תפשה אותך המלחמה? בבית ללא ממ"ד עם הילדות ובן זוגי, וכמו רבים מאיתנו, עם התחפושיות המוכנות.

איך היו הימים הראשונים? הרבה בלבול ודאגה ברגעים הראשונים, אבל מיד כניסה לפעולה דרך התארגנות מחדש בתוך התפקיד. שמירה על קשר עם ההורים: צוות הפעוטון והפעוטים להם הכי קשה להסביר את המצב, לכן שלחתי סרטונים של שירים וסיפורים "שלנו" למתן תחושה של המשכיות וקשר, שסיפק להם מעט מהמוכר בתוך השינויים שנכפו עליהם, וכמובן, תפעול הבית הפרטי שלי. כתמיד, עשייה מספקת מפלט טוב מקיפאון ודאגות.

איך התארגנה הפעילות? לשמחנות, הנהלת הגיל הרך והגננות הנפלאות מנוסות במגוון מצבים מדיניים, המשפיעים עלינו חיצונית. היה ברור מההתחלה שחן חושבת על פתרונות יצירתיים ופרקטיים עבור ילדי המערכת.

דרך שיחות זום משותפות עם כל הגננות, ושיחות עם כל גננת בנפרד, נרקם רעיון ראשוני למפגשים במקום עם מרחב מוגן צמוד. המפגשים הראשונים היו קצרים ושילבו שיעור תנועה עם נועם נויפלד ופעילות חופשית עם משחקים שהבאנו מהפעוטון, שהיו מוכרים לילדים.

בהמשך, ותוך שיחות וחשיבה משותפת, חזרנו למרחבים המוכרים לילדים לפעילויות קצרות ביחד.

כל ההתנהלות הייתה תוך התאמה לשלבים ההתפתחותיים של כל קבוצה ותכנון המכוון למתן תחושת ביטחון ורצף

לאט אבל בטוח, לתת לילדים, להורים וגם לנו קצת שגרה בתוך כל הטירוף. לאורך כל שש השנים האלה אני מפרגנת להורים על המציאות המורכבת והמאתגרת ומזכירה להם, שהם נורמליים, שהמצב הוא לא נורמלי. השכנים שאיתנו במקלט נכנסים בזמן אזהקה ורואים ילדים שפשוט משחקים וזה מרחיב את הלב. וכל מי שמכיר ילדים יודע, שחיך וחיבוק של ילד פותרים כמעט כל מצוקה

אי של שפיות לצעירים ולמבוגרים - תמי עוז

ילדי גן "אורן" מגיעים מדי יום למספר שעות של פעילות, בהן אנו, צוות הגן, מנסות לייצר לילדים אי קטן של שפיות בו אנו נמצאים במקום המוכר להם, עם המשחקים והחברים המוכרים והאהובים ועם רוב הצוות המוכר שעוֹטף, מחבק, קשוב ומנסה לעזור ביצירת סדר ושגרה.

התחלתי לספר לילדים את סיפורי משה ויציאת מצרים, לשיר שירי פסח ואביב.

הילדים מרוצים, קשובים ונהנים לפגוש את החברים ולשמור על שגרה קטנה.

אנו מנסות להביא את הפעילויות השונות, אליהן הילדים רגילים, לתוך הגן, כמו שיעור תנועה עם נעם נויפלד, פעילות בטבע עם מדריך, והכול תחת עזרה ועידוד של חן נועם וכמובן בתיאום ושיח עם כל גננות המערכת.

לנו, צוות הגן, המפגש עם הילדים עושה טוב ונותן גם לנו שגרה והחיבוק עם הילדים משמח ומחמם את הלב

ומלחיץ של הסתגרות בבתים. להורים, בטח בקיבוץ, זה היה מפגש די ראשוני עם הורות של 24.7. לגננות ולמורות זה התבטא בלמידה של דרכי עבודה חדשות לגמרי.

אחרי הקורונה אמרה לנו המפקחת: תשמרו על דרכי העבודה של הלמידה מרחוק, כי מי יודע... אני בטוחה שגם היא, כמו כולנו, לא דמיינה בחלומות הרעים ביותר שלה את ה-7.10. ואת מה שהגיע בעקבותיו. אם להיות גננת, ועוד בזמן מלחמה, עדיף ביגור.

הדרך שאני מאמינה בה היא שמירה על קשר "אמיתי" עם הצוות, עם מרחב הגן, עם דרכי עבודה מוכרות כמו בגן, כדי שגם בתוך השינוי יהיו עוגנים שהילדים יכירו ויתחברו אליהם.

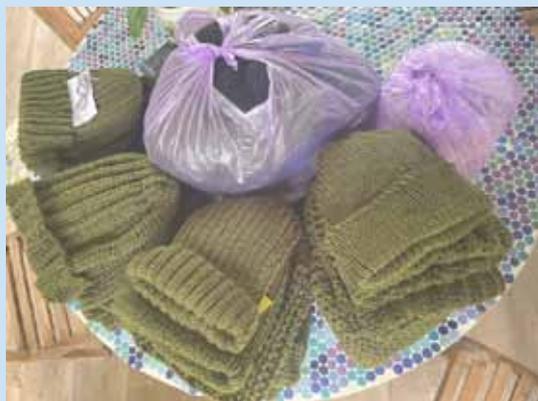
מכאן, שבשבוע הראשון הילדים הגיעו לגן לקבל את השרביטים, הכתרים והרעשנים שהם הכינו לפורים וגם בחרו מסיכות אותן הם קישטו והחזירו ותלו מחוץ לגן. שאר הפעילויות שיצרתי להם מרחוק היו רק כאלה שאני מצולמת או מוקלטת בהם, כדי שהם ירגישו "בבית" מבחינה פיסית ורגשית (צילמתי להם סיפור שהם מכירים על "צלילים שמפחידים", שאת חלקו יצרנו ביחד אחרי המלחמה הקודמת, הקלטתי עבורם דמיון מודרך כמו שאנחנו עושים בגן, צילמתי סרטון של הכנת אזני המן ועוד), וכמובן, כמו כל ארוע של סגירת גן מידי שישי הילדים מגיעים אלי הביתה לקחת בצק לחלות, כי שישי בלי חלה הוא לא באמת שישי.

ובהמשך, התחילו פעילויות הפגה של הקהילה, שזה הדבר הנכון ביותר, מאחר וילדים צריכים לשחק ביחד ולהיות! פשוט להיות! אז כבר שבוע שלישי שאנחנו נמצאים במקלט, עולים משעה לשעתיים, לשלוש ולארבע עם ארוחת בוקר. אידאלי? לא. מעולה במצב הזה? כן! הילדים משחקים, יוצרים, מתפנקים בפינוקים שההורים או הצוות מפתיעים ומביאים, המקלט מתקשט מידי יום ואפילו את סיפורי יוסף אנחנו מספרים בהמשכים.

היה לנו חשוב גם לתת, אז אספנו פינוקים להורים המגויסים (ולבן של הגננת), כי נתנה היא הקבלה הטובה ביותר, והילדים הכינו ברכות יפות ומרגשות.

לצערנו, אני לא יכולה לסכם, אבל כן אומרת, שלעומת ההלם בקורונה, מלחמה אנחנו כבר מכירים, למידה מרחוק, או פעילויות הפגה, אנחנו מכירים וגם ההורים כבר מכירים, היטב זמן משפחה בבית בימים חריגים. ואנחנו ממשיכים,

תודה מקבוצת הסורגות והסורג חורחה לניס הילה קיין

הסורגות והסורג, הפועלים מאז ה-7 באוקטובר, מבקשים להודות מעומק הלב לקהילת יגור על התרומות הרבות והמרגשות.

תודה על ציוד חם: בגדים, מעילים, שמיכות פוך, מגבות, ספרי קריאה, מכשירי חשמל, עוגות מפנקות, וכמובן, כובעים סרוגים בעבודת יד, הנוצרים עבור החיילים שלנו.

תודה מיוחדת על תרומות הכסף, המאפשרות לנו לרכוש צמר ולהמשיך לסרוג כובעים חמים.

בזכותכם אנו מצליחות להעניק מעט חום, נחמה וחיבוק לחיילים השומרים עלינו בימים לא פשוטים, בכל גזרות המדינה.

מי יתן והמלחמה תסתיים במהרה וכל החיילים יחזרו הביתה בשלום.

(מתוך אתר "חצר יגור")

והגדנו דברי חברות וחברים לפסח בזמן מלחמה

כשיצאו בני ישראל ממצרים, המשיכו לספר באירועי אותו הלילה וחציית ים סוף, והרגישו חלק מאותו הנס. כשהתבססו בארצם ולא נותרו עוד עדים חיים, המשיכו להיזכר ולספר, שרו ביציאת מצרים סביב למדורות קורבן הפסח בירושלים והניסים קמו ועלו בלב ובזיכרון. כשעברו דורות רבים ולא נשארו נכדים ונינים הזוכרים סיפורי סבים וסבתות, וחרבה ירושלים ופסק קורבן הפסח, יצרו אבותינו הלכות ודינים, ביעור חמץ, הגעלת כלים, שתיית ארבע כוסות, פסח, מצה ומרור, מזמורים ומדרשים, וישבו מסובים כדרך אצילי רומא, טבלו כרפס במי מלח וקידשו ורחצו וחצו, נתנו סימנים, דרשו לעיפה, לא הפטירו אפיקומן וחשו מבורכים ומשובחים. כשהתרבו ההלכות והמנהגים עד כדי שכמעט לא נשארו מי שזכרו את הסיפור עצמו, נוצרה ההגדה. כיוון שלא די היה בשרידי הזכרונות הרחוקים כדי להחיות את הנפש, הוסיפו לליל הסדר מיני קישוטים מספרות העולם: כ"חד גדיא", מיני תרגימא כשרים מקוקוס, דגים טחונים ו"שפוך חמתך", והאמינו, שבעצם שימור הזיכרון והחג, הם עדיין חלק מאותו הנס, וככל שיתמידו בכך יקרבו את חזרת אליהו הנביא זכור לטוב, שישתה מכוסו ויבשר על בוא הישועה. כשרבו צרות וצוקות ופוגרומים, ורווחו משכילים וחילוניים ר"ל בעמינו, וחדלה בקרבם האמונה בביאת משיח צדקנו, ובתועלת המסורת להמציא גאולה ובשורה ורווחה לעמנו, זנחו אבותינו ואימותינו את הלכות החג העתיקות ואת מרבית שיעוריו ודרשותיו, והחיו מהותו ולשדו מחדש, בסדר הקיבוצי, הרבו חזרות והכנות ומאמץ, עד שזכרו את כל מילות "מעשה ברבי אליעזר" ו"מעשי ידי טובעים בים", "קומו תועי מדבר" בעל פה ו"ציון הלא תשאליו" שתי שורות ראשונות, והרגישו וידעו בכל נימי נפשם, שאכן הם חלק מאותו הנס, תחית ישראל בארצו בקדושת עבריות נאצלת.

ואנחנו, שאיננו יודעים את הלכות הפסח העתיקות ודיני ליל הסדר, וחזינו בהזדקנות המקהלה והידלדלות השירה, וילדינו תמימים ממספכים ויודעים לשאול רק "מה נאכל", התפזרנו לבתינו וממ"דינו (למי שיש) בימי מלחמה, קרחים מכאן וכאן, ושומעים מכות והתרעות ואזעקות, פתאום פנויים לשיחה חדשה על יציאת מצרים בזמן הזה ובחיים האלה, מתנפפים לעצמנו את "בתופים ובמחולות", מכינים את השולחן, רואים כליל ורוד בחלון, מאמינים בצה"ל, ושנעבור גם את זה, ושנחזור בשנה הבאה לסדר הגדול והיפה בחדר האוכל, ושנהיה שוב באותו הנס, שנאמר "וכל המרבה לספר ביציאת מצרים" וגו'. ונאמר "אמן" (על פי סיפור חסידי).

גדי רביב

מרים בן הרוש

חג פסח הזה מגיע אלינו בתקופה הקשה ביותר בחיים שלי ושל משפחתי, ומדגיש יותר מתמיד את משמעות החירות: לא רק כחופש פיזי, אלא גם כיכולת להאמין, לקוות ולהמשיך קדימה. בתוך המציאות שלנו, החג מזכיר לי עד כמה אנחנו זקוקים לימים טובים יותר, ולאפשרות להתקרב זה לזה, למצוא אחדות גם בתוך השוני, ולהתגבר על כל הכאב והנזקים הפיזיים והנפשיים של המלחמה.

כשאני חוזרת לזכרונות הילדות, אני נזכרת במצות בתוך שוקולית בארוחת בוקר, בריח האביב ובטיולים בטבע בצרפת, שם היינו קוטפים פרחים עדינים של שושנת העמקים - muguet אלה רגעים פשוטים, מלאים יופי ושקט, שנשארים בלב.

השיר "עבדים היינו" מקבל עבורי בכל שנה משמעות עמוקה יותר. הוא לא רק סיפור על העבר, אלא תזכורת מתמשכת לדרך שאנחנו עושים: מחושך לאור, מקושי לתקווה. השנה יש לו משמעות עזה יותר, חוסר שליטה על מה שקורה סביבנו, חיים תחת איום מתמשך. "מעבדות לחירות": מציאת רגעים של אנושיות בתוך מציאות קשה, לשמור על תקווה גם כשהיא עדינה ושבירית... לצערי.

סדר הפסח: כבר ארבעים שנה אני מקפידה לחגוג את הסדר יחד עם המשפחה בחדר אוכל. עבורי, הסדר ביגור הוא הרבה מעבר למסורת, הוא סמל ל"ביחד", לשותפות,

לדאגה לאחר, ולאמונה שאפשר להחזיק זה את זה גם ברגעים קשים.

חוויה במקלט: יש גם רגעים שלא ניתן לשכוח, כמו בת המצווה שהתקיימה ביום הראשון של המלחמה בשבת, בתוך המקלט השכונתי ליד בית הכנסת. בתוך הפחד והאי-ודאות נולדה תחושה חזקה של המשכיות, של חיים ושל תקווה. זהו עבורי סמל לעמידה שלנו, ליכולת להמשיך למרות הכול.

כשאני שומעת את הילדים שרים "מה נשתנה", אני חושבת על הדרך שהם עושים - מהתמימות של הילדות אל הבגרות, אל ההבנה המורכבת של טוב ורע בעולם. זו דרך לא פשוטה, אבל היא גם מלאה באור ובאפשרות לבחור אחרת. הצירוף של מצה ומרור בליל הסדר הוא מהחזקים ביותר, והוא מקבל משמעות עמוקה במיוחד בתקופה הנוכחית. מצה: משהו בסיסי, לא מטופח ולא מפואר, מסמלת חזרה לדברים החשובים באמת: חיים, משפחה, ביטחון. מרור: מסמל את הכאב והמחיר, האובדן והכאב האישי והלאומי, פחד, דאגה, וחוסר ודאות. "קומו תועי מדבר צאו מתוך השממה": זו קריאה לא להישאר בשיתוק, לקום למרות הכאב, לאסוף כוחות ולהמשיך קדימה כיחידים כחברה וכעם. ומה לא השתנה? התקווה לימים טובים יותר, והאמונה בצורך וביכולת שלנו ליצור אחדות בארץ שלנו. יותר ויותר והלילה הזה יביא איתו אור, חיבור ותקווה - לנו, ולכל מי שסביבנו.

ורד הלפרן

השנה מישהו פסח על ישראל, כשחילק שקט ורוגע. בילדותי - פסח משפחתי עם המאכלים הכי טעימים, עם אבא שמוביל פסח עם שירה מיוחדת. אבא ואמא שלי הכינו הכול ביחד. הייתה לנו הגדה מיוחדת, צה"לית, כל אחד בתורו הקריא. אני חייבת למצוא מי הלחין את השיר "בצאת ישראל" בגרסה ששרנו בבית, לחן מאוד מיוחד. "והגדת לבנך", בואו נעשה את הארץ האהובה שלנו טובה יותר, ערכית יותר, נאורה יותר.

שני דברים שתמיד חשבתי, שבלעדיהם אי אפשר להיות יגורניק אמיתי, האחד, לדעת לשיר את "קומו תועי מדבר" ולפחות פעם אחת להיות בטיול אופניים (של פעם). כמה טוב שלאורך כל חיי באביב הייתי מוקפת בחרציות, בכל מרחב בטבע שבו אני נמצאת.

דנה חגי

השנה, אני בטיול עם ארנון והבנות. בזכות בתי, נוי, שהייתה במכינת בנות "שחר רותם במקווה ישראל" בחצי שנה האחרונה (והתחברה למיגוון התרבותי שיש בעם שלנו) נחוג את פסח בבית חבי"ד בפיליפינים.

בחג פסח הראשון שלי בחדר האוכל בקיבוץ פרצתי בבכי. הרגשתי לא מחוברת, לא לנוח, לא לשירים, לא לכמות האנשים, והאור פלורסנט בלבן כנראה הכבידו עליי. בחגים שלאחר מכן כבר התחברתי יותר, המשפחה של ארנון שותפה מאוד בשירה ובהופעות בחג הפסח, ארנה ועפרה תמיד שרות במקלה.

התחלתי להקשיב לסיפורים ולשירים, להתענג ולהתרגש לקראתו. מספר פעמים לאה ניסתה ללמד אותי את השירים על מנת שאצטרף למקהלה. התחלתי בהתלהבות וברחתי, כשהבנתי שזו תרבות שאני לא מכירה.

הילדים שלי מאוד חיברו אותי לחג: לעלות על הכתפיים בשיר הראשון של השיבולים, להתחפש למופע של "חד גדיא" וריקוד היוגה של נורית ב"אחד מי יודע". הכי התרגשתי דווקא בטיול אופניים: אביטל תבורי וקבוצת חברים קמים בטיול אופניים במדבר ושרים "קומו תועי מדבר". הרגשתי את האחדות והדיוק. הדמעות זרמו. אין כזה בשום מקום.

היום לאחר שסבא וסבתא עוזי ושולה כבר לא איתנו בגוף אלא רק בנפש, החג מקבל משמעות עוצמתית ביותר. גם אסתרגיה כל כך חסרה, וכאשר גלי, יולי ורומי עומדים עם חיים רשף ושרים, החיבור לשורשי העבר עצום. בר שלי הצטרף לשיר בשנה שעברה, הגיע מהצבא, עמד ושר יחף.

אני כותבת והזיכרונות מציפים אותי. סדר פסח בקיבוץ יגור, אגדה.

מהו סדר פסח בשבילי? בשבילי "סדר" מסמן סדר, לעשות עם עצמי סדר. אני מרגישה שהכאוס שלפני החג בכל המובנים מתחיל להתעצב בשבועיים שלפני והתמונה מתחילה להסתדר.

אני מברכת את בית יגור: לאהוב, לתמוך, ליצור יחד חברה שמחה ומשפחתית לילדינו ונכדינו. שנתחזק ונתחבר לשורשים, שנקשיב למבוגרים ולחלומות הצעירים.

כרמלה בר

תחושה כללית לפסח השנה: אי ידיעה, שבירת מסורת החג של ישיבה בצוותא, לא עם המשפחה ולא סדר קיבוצי, כאוס. מתוך כל זה, מוצאת נחמה בהר הירוק. טבע מתפרץ בשלל ריחותיו, שיבולים. אשמור על אכילת מצות, הוצאת חמץ מהבית. זכרון פסח מהילדות: מקהלה גדולה. ההשתתפות שלנו ב"סדר" כילדים בקריאה "בתופים ובמחולות", החזרות, חדר האוכל המלא והרעב - עד ההפסקה.

חוויות המקלט: האם באמת הוא מגן, או שבגלל הטיילים של היום הוא יהפך למלכודת מוות. הישרדות, ריצה, פתיחת מסך טלוויזיה, כולם במסכים, לא פשוט. באופן אישי דואגת לפעילות גופנית: חדר כושר, הליכה בטבע, ביודנסה, דואגת לאזן ולהזין את הנפש. מרגישה כמו ברולטה רוסית, שבריריות החיים. חג שמח! שנהיה בני חורין.

אתי אחישר

זיכרון מפסח של ילדותי: את פסח חגגתי עם משפחתי באילת, שם גרנו. הגיעו אלינו חברים מנהריה שחגגנו איתם כל שנה. פסח מסורתי עם הגדות, עם צלחת פסח לתפארת, עם זרוע וחרוסת טעימה שאמי הכינה, חזרת תוצרת בית. שבוע לפני החג אמי, אחותי ואני צחצחנו את הבית וכבר יומים לפני החג התחלנו בהכנת האוכל: גפילט פיש הונגרי, מרק עוף וקניידלך מיוחדים רק לפסח ולביבות וקנוחים ותמיד עוגה ולפתן חבושים. השולחן היה חגיגי: מפה לבנה, צלחות וסכו"ם שנשמרו רק לפסח. הכסא שאבי ישב היה מרופד בכריות. את שירי הפסח בחלקם למדנו ממנו, בנוסח יגור. הוא היה ביגור שנתיים, למד את השירים האלה מיהודה שרת והשתתף במקהלה של פסח בשנת 1949. לקראת פסח קנו לי בגדים חדשים ונעליים חדשות. בבגרותי, כאשר הגעתי ליגור, היה לי קשה עם הסדר ביד למגינים, האוכל הקר והצפיפות. למזל, השתתפתי במקהלה. במשך שלושה חודשים מיכל ילין לימדה אותנו את כל השירים. היום חזרנו בעיקר לחוג פסח משפחתי.

ליסה רום

אני מאוד שמחה, שנוכל להיות יחד בפסח גם במתכונת אחרת. קצת עצובה שאין סדר בחדר אוכל עם כולם וכל המוזיקה. מאחלת לנו חוסן. שהחיילים יישמרו עלינו וגם על עצמם. לאלה שנפצעו, החלמה מלאה. למי שאיבדו את ביתם, שיזכו לבנות בתים חדשים וטובים יותר. לתושבי הצפון, שיחזרו לשגרה בלי התראות, ממ"דים ומקלטים, עם ביטחון מלא. לכל האנשים ביגור אני מאחלת זכות למקום בטוח שאפשר להגיע אליו - ממ"ד, מקלט... ללא התייחסות לגיל או למצב! לכולנו מגיע להתגונן על חיינו בקלות. תשמרו על ההומור, תעזרו אחדת. לשנייה. בסוף, עברנו את פרעה, נעבור גם את זה. חג פסח שמח!

גלי קיגל

פסח השנה בתחושה מורכבת עקב עוד סבב של מלחמה. ההתרגשות המוקדמת של החג אינה מורגשת, אך כולי תקווה, שנצליח לציין את החג בשמחה ובשקט. מנהגים החשובים לי: בילוי משותף של המשפחה בשולחן החג, שרים ביחד ואוכלים מאכלים מסורתיים וטעימים. הצמח שמסמן לי את האביב הוא החיטה. "הגדת לבנד" שלי הוא ש"מכאובי השלום עדיפים על ייסורי המלחמה". פירוש אקטואלי: פסח - שהמלחמות יפסחו על אזרחי ישראל ואנשי העולם. מצה - שנדע לראות את חצי הכוס המלאה. מרור - שהמר יהפוך למתוק. "מה נשתנה הלילה הזה ומה לא" - גם הלילה הזה נמשך לשאוף לחירות מלאה בארצנו, לקדם ערכים ליברליים ודמוקרטיים של שיויון, אחווה רעות, השכלה ומצוינות.

בן ציון אוקסוסמן

תחושה כללית: אני מאוכזב שלא נחגוג את פסח עם כל הקהילה בחד"א, אך ליבי עם חיילינו, שנלחמים בכל החזיתות ונותנים לנו לחגוג בחיק המשפחה. כמי ששירת בנבטים והתאמן על מלחמה עם איראן, אני "מקנא" בחברי שעושים עבודת קודש לילות כימים כבר תקופה ארוכה. שיר פסח: "אחד מי יודע".

מסורת חשובה: ישיבה ביחד כל המשפחה, מסובין, מספרים ביציאת מצרים.

מסובין במקלט: אנחנו רצים למקלט שבבית אחווה. אני רואה את האחוה הקיבוצית, כשכל אחד עוזר ודואג לשני.

אני רוצה לנצל את ההזדמנות הזאת להודות לצוות צח"י ולנבו (המרגיע הקיבוצי) על כל מה שהם עושים מתחילת המלחמה.

השנה אנחנו מרגישים על בשרנו את "והיא שעמדה". אני מעביר גם לדור הבא שלי את הידיעה וההבנה, שבכל דור ודור עומדים עלינו לכולתינו והקדוש ברוך הוא מצילנו מידם.

שיהיה לנו ולכל עם ישראל חג פסח כשר, שמח ובטוח.

כרמית גולדשטיין

למען האמת, התחושה השנה לקראת פסח היא בעיקר "סימן שאלה" אחד גדול. בתוך כל אי-הוודאות הזאת, תיגמר המלחמה? לא תיגמר? נחגוג יחד? החלטנו פשוט לקבוע עוגנים. הזמנו את המשפחה, וקיווינו לטוב. מי שביגור יגיע בכל מקרה, ואנחנו מחזיקים אצבעות, שהשקט יאפשר גם לאלו שגרים רחוק לעשות את הדרך הארוכה אלינו.

למרות שאני רחוקה שנות אור מהלכות הסדר (או בקיצור: חילונית למהדרין), בליל הסדר יש לי קו אדום אחד: בלי חמץ על השולחן. אל תחפשו אצלי בירה או פיתה לטבול ברוטב של העוף. בערב הזה, גם עוגת מצות פשוטה הולכת, העיקר לשמור על האווירה של החג. וציפור קטנה לחשה לי, שיהיה קינוח שווה במיוחד גם הוא כשלי"פ. שיר הפסח שלי: "איך יודעים שבא אביבי". שיר שלמדתי מילדה קטנה, ששרה לי את מה שהיא למדה בגן, ומאז הוא פשוט נשאר איתי, וכמובן, הושר בגרון ניחר כשעבדתי בגיל הרך.

מי שמגיע מבחוץ לסדר של יגור, בדרך כלל נכנס ל"הלם תרבות". השירים אחרים, המנהגים שונים, והכול נראה קצת אחרת. אבל לנו תתווכחו עם קיבוץ שחג לא מזמן...103... בקהילה גדולה כזאת עם מסורת כל כך עמוקה, פשוט אין דרך אחרת לחגוג. אני אוהבת את החלק של עומר עומר תבואה...

ומה נשתנה הלילה הזה? מבחינתי, השינוי הכי גדול הוא שאנחנו חוגגים בבריאות פיזית. אחרי שנים של בתי חולים וטיפולים, זה הנס הפרטי שלי. ומה לא השתנה?

אורי זמיר

בכל שנה, כשהימים מתחילים להתארך והשדות מסביבנו מחליפים גוונים, אני מוצא את עצמי יוצא לגינה ומחפש אותו. עבור רבים, סימני הפסח הם הניקיונות או ההכנות בחדר האוכל, אבל עבורי האביב באמת כאן, כשכליל החורש שלי מחליט שהגיע הזמן.

יש משהו כמעט פלאי בהמתנה הזו. רגע אחד הענפים עוד נראים רדומים, שריד אפרפר לחורף שעוזב אותנו, וברגע הבא כאילו מישהו פיזר אבקת קסמים הם מתכסים בוורוד עז. הפריחה הזו, שבוקעת דווקא מתוך הגזע החשוף, מזכירה לי שבכל פעם מחדש הטבע יודע להתעורר, להתחדש ולהפתיע.

דווקא בתקופה הזו, כשמסביב הדי היירוט רועמים והסירנות שרות, הרגעים האלה בהם, אני מתבונן ומחכה לפריחה המלאה, הרגע הזה מקבל משמעות מחודשת. הוא מסמל עבורי את היכולת שלנו להשיל מעלינו את העבר, לצמוח מתוך הישן ולחגוג התחלות החדשות בגינה שלנו.

מי ייתן ונוכל כולנו לשאוב כוחות מהעוצמה המחזורית הזו בה הטבע מתפשט ומתלבש ובה האפור מפנה את מקומו לאביב.

שש שנים של "טרפת" ישראלית שלא נגמרת וממשיכה ללוות אותנו גם הלילה.

ארנה זוארץ

באופן כללי אני מאוד אוהבת את החג ותמיד לקחתי בו חלק פעיל. זיכרון פסח מהילדות: לשיר את "מה נשתנה" ולעמוד בהתרגשות מול כל הקהל בכיתה ב', כמה שנים אחר כך לחוות את ההתרגשות ביחד עם לאה בסדר הראשון עליו ניצחה.

סיפור פרטי: כשהגעתי למשפחת זוארץ, תמיד נחשבתי לקיבוצניקית שלא מקפידה על אכילת החמץ, אלא שאז הייתי יושבת עם ההגדה ומכירה אותה הכי טוב מכולם. אני גאה מאוד במסורת החילונית הזאת, פרח לפסח: חרציות מהשדה.

שיר לפסח: "קומו תועי מדבר", כמובן.

תמיד אהבתי את הסדר הקיבוצי הרבה יותר מהמשפחתי.

סדר מרגש במיוחד: חג שני בכיכר החטופים ביחד עם לאה.

מה נשתנה הלילה הזה: השנה מלחמה מסביב ואי ודאות גדולה. יחד עם זה, מתחילה להיווצר גם התרגשות לקראת חגיגה בפורום המשפחתי הגרעיני, עם איתי, שאמור לחזור אחרי 9 חודשים של טיול (בינתיים בוטלה הטיסה ג.ר.). הארוחה, מן הסתם, תהייה משודרגת מאוד והילדים בטוח יצחקו על אמא שתנהל את הסדר ביד רמה.

בנימין רביב

"קומו תועי מדבר" מזמין לדבר על המצב במדינה, משבר חוסר הכיוון ואי הוודאות. אבל אני מעדיף לדבר על יגור. 19 שנים עברו מאז אותו "סדר" מיתולוגי בחדר האוכל, שנפתח בברכותיהם של מוקי צור ובניק שילה, לחנוי של יהודה שרת בוצעו על ידי מקהלה מקצועית, וביחד איתם מאות חברי וחברות יגור, בניהם ונכדיהם, ב"סדר" הדגל של התנועה הקיבוצית.

מאחורי אותו מאורע ניצבה קהילה יציבה, חברתית, שיתופית וסולידרית. היום, כל שנותר הוא להתרפק על אותו ה"סדר", אותה יגור, אתנצל מראש כלפיי כל אותם בעלי תפקידים רשמיים ולא רשמיים, שקהילת יגור וחבריה בראש מעייניהם ופועלים יום ולילה למען רווחתה. כמעט 9 שנים יגור נמצאת בשממת תהליכי ההפרטה והשיוך. ואם כל זה אינו מספיק, איתני הטבע והאירועים הלאומיים והבינלאומיים הוסיפו שמן למדורה והפכו את חיינו למורכבים ובלתי צפויים עוד יותר.

דווקא בחג הזה חשוב שזכור את המהות שלשמה יגור התכנסה: קהילה חיה ונושמת, שמסתכלת על הכלל ועל הפרט כאחד. אסור לנו להפוך לתועי מדבר המקדשים את המטר המרובע בביתנו או את חיצו הרפש הנורים באנונימיות בפייסבוק ובמוסדות הציבוריים. עלינו לחזור למקורות, לקהילה, לחינוך ולציבוריות היגורית על גוניה, לקהילתיות שמקבלת ביטוי משמעותי בליל הסדר הקיבוצי, שלצערי בוטל השנה. עוד הדרך רב, והלוואי שלא רבה המלחמה, מתוך זה, תגדל העשייה. ולשנה הבאה ביגור הבנויה ובתקווה שגם הבריאה.

סדר פסח בכיכר החטופים

בנימין עם בועז שחר מנהל המכינה ודניאל

אנני טויב

אילן סיט רילף
אולף פאטשפה
אפאלדג פפן פנכד איגן
אפלר אלמי

לעירם לביא

על הטיפול המסור וההדרכה המקצועית
למבוגרים, המתאמנים בחדר כושר.
שאפו ליחס, החם, הדואג, האכפתי והעדין.
מרים בן הרוש

עבודה, מתייעצת, מקשיבה, אוספת את הבנות בימי חג, בימי הולדת, בימי שישי סביב שולחן שעליו מונח כיבוד קל. היא זוכרת שבאגרטה החיים נמשכו גם כאשר היו סבבים של מלחמות וגם בימי הקורונה. כעת היא מסיימת שם. מאחוריה: זכרונות, הצלחות, כשלונות, אבל החיים קוראים לה להמשיך ולהתנסות במסלולים חדשים.

מתי התחלת לחשוב על סיום העבודה באגרטה?

לפני עשר או שתיים-עשרה שנים החיים שלי השתנו, כאשר התחלתי לרקוד ביודנסה. ביודנסה, כשמה כן היא, הריקוד של החיים.

תסבירי

ביודנסה זה לא חוג לריקודים. בביודנסה רוקדים ומתנועעים כל אחד לפי הקצב הפנימי שלו. תפקיד "המאפשר", הוא לאפשר לכל אחד לגלות את הפרטנציאל הגלום בתוכו ולאפשר לו לצמוח ולהתפתח.

זה נשמע יותר חלומי

זה לא חלום, זו אפשרות, זו בחירה, זו מתנה לתת לעצמנו את היכולות שבתוכנו, שלא התממשו, לבוא לביטוי. הרבה פעמים החיים מסיימים אותנו למסלול בו אנחנו מבלי ימים רבים: בבוקר עובדים, בערב מגדלים משפחה ובסוף היום עייפים. החיים יכולים לעבור לידנו באדישות גמורה, מבלי שנדע שקיימים בתוכנו דברים נוספים. אני יכולה להעיד על עצמי, שדרך הביודנסה גיליתי בתוכי גוונים חדשים. במילים אחרות, גיליתי את הפרטנציאל שהיה חבוי בתוכי ואיפשרתי לעצמי צמיחה חדשה. הגילוי היה כמו תהליך של ריפוי עבורי, וזאת הייתה חוויה. אני שואפת להעביר הלאה, לכן אני כל הזמן לומדת ומתפתחת בתחום.

את מציירת, אוהבת מוסיקה ורוקדת את הריקוד של החיים בביודנסה. מה הקשר בין כל אלה?

אנשים. אני אוהבת אנשים. אני אוהבת את המפגש עם חברים. אני מארגנת סדנאות של ביודנסה וציור. הביטוי בגוף כשרוקדים עם המוסיקה והפתיחות לחופש תנועה וביצועים של הגוף, יוצר שילוב מאוד טבעי בין הגוף למוסיקה, לביודנסה ולציור. פגשתי אנשים שלא חשבו שהם יכולים לצייר, או חששו מציור. בסיום סדנאות כאלה הם יצאו עם סוג של מהפך בהרגשתם ועם רצון להמשיך לצייר. כשזה קורה, אני מרגישה שאיפשרתי להם למצוא דרכים לביטוי עצמי. כשהופכים

רוצה להגיד תודה

שיחה עם ללה על סיום עבודתה באגרטה

רוחלה סגל

לפני הכול, אני רוצה לומר תודה על השנים שעבדתי במקום שאיפשר לי לבטא את היכולות שלי כאדם יוצר, הן בחומר, הן כאמנית והן בקשר עם אנשים. במשך שנים עבדתי, יצרתי תעסוקה עבור החברים באגרטה, למדתי ותרמתי מנסיוני המצטבר ויכולותיי. חשוב היה לי המפגש וההתנסות עם החברים בעבודה. רציתי להיות חלק מהקהילה היצרנית גם כאשר הייעוד הראשוני של אגרטה היה עבור החברים שאבדו את הניידות שלהם, הוו חולי וירידה בכושר עבודתם. ללה מוסיפה ומדגישה: אני חושבת שבכל מפגש עם חברים אנחנו לא רק תורמים, אנחנו גם נתרמים. שלושים וחמש שנים עבדתי באגרטה. התחלתי כאישה צעירה, אמא לילד אחד. הזמן חלף, הקיבוץ השתנה, אגרטה השתנה וגם אני. כעת שלושת ילדי בגרו, אני סבתא לנכדים מקסימים ומרגישה שהגיע הזמן שלי לעשות שינוי.

במבט לאחור, האם נכון להמשיך היום ולקיים מפעל כמו אגרטה, שהוא למעשה לא רווחי?

אם את שואלת את דעתי, אז תשובתי היא, כן. קיומו של מפעל כמו אגרטה מעיד על אחריות הקהילה כלפי חבריה, שבמשך שנים עבדו והיו חלק אינטגרלי מהקהילה היגורית. נכון, כיום עובדות באגרטה נשים לא רבות. לשמחתנו, יש הרבה אפשרויות כשיוצאים לפנסיה וכל אחד רשאי לבחור מה שמתאים לו.

ללה סיימה את עבודתה באגרטה. התרגלנו לראותה צועדת בבוקר עם האופניים לעבר אגרטה, עדיין שקט בגזרה, שותה את הקפה בשקט, מחלקת

הרגשתי שזה ממלא אותי בביטחון עצמי, ביופי, יכולתי לדמיין עולם שלם. ציור בשבילי זו שפה. הוא נובע מתוכי, מהדמיון שלי, מהפרשנות שלי, מבטא את הרגשות שלי, זה מה שמוביל את המכחול שלי.

מהו לדעתך ציור טוב?

באמנות טובה מתקיים דיאלוג בין האמן לצופים. לא צריך לדעת מה מצויר. אם זה עושה לך משהו נעים או מרגיז אותך, מעלה רגשות, זו אמנות. תפקידה לגעת, ליצור קשר בין אנשים, ליצור שיח, להסכים או לחלוק עליו. ציורים שתלויים על הקיר והצופים עוברים לידם כאילו הם רוח, הופכים להיות פוסטרים. ציור צריך לגעת בך כמו שיר, כמו מוסיקה, כמו שיחה מרגשת.

איזה מוסיקה את אוהבת?

כמעט כל סגנון. אוהבת מוסיקה קלאסית וגם טרנס.

טרנס?

כן. בהתחלה זה נשמע כמו רעש נורא, אבל כשמקשיבים והאוזן מתרגלת, מגלים את הגוונים של המוסיקה ונהנים.

מי הם גיבורי תרבות שלך בארץ?

את תצחקי. ישעיהו לייבוויץ ושולמית אלוני.

סוף הראיון. ללה היא אדם יוצר. היצירה בשבילה היא הדלק המניע את חייה. הביודנסה מחברת עבורה את המוסיקה, הקצב פנימי, התנועה, הגוונים, הרגשות. מאפשרת לה לרקוד את החיים ורק לחייך "יש דברים חשובים באמת. זה בסוף בפרטים הקטנים. לפעמים לא צריך לדבר..." מספיק פשוט לחייך, כמו ששרה יובל דיין:

"שרק תחייך כל החיים
זה כל מה שאני מבקשת
בית קטן, גינה לילדים
תאמין אני מאושרת
תדע שאני לתמיד
עלינו שומרת."

להיות חלק מקבוצה, אז הקבוצה מהדהדת את כולם ביחד להמשיך לחקור ולהרגיש את חווית החופש והביטוי החדשים, שעולים מבפנים. אלה כוחות שמתפרצים החוצה כמו מי מעיין הפורצים מתוך האדמה. בעיני החיים יפים יותר עם ביודנסה.

שאלות ותשובות

איפה נולדת?

בברנקה שבקולומביה.

זכרון ילדות ראשון?

הייתי בת שלוש אולי ארבע. באתי לבקר את בת-דודתי. ירד גשם ואנחנו שיחקנו בתוך שלוליות המים עם הבוץ.

ולא היה לכן קר?

לא. קולומביה היא על קו המשווה. אין בה עונות השנה. בהרי האנדים קר ויש שלג. במקום שאני גרתי האקלים היה משהו באמצע. בימים היה קריר עד חמים ובלילות היה קר עד קר מאוד. מי הים שם חמים. הטמפרטורה שלהם לאורך כל השנה כמו בים התיכון בחודשי הקיץ (יולי אוגוסט). חופי הים בקולומביה שונים משל ישראל.

למה את מתגעגעת בקולומביה?

לאוכל. לאוכל יש טעם, יש ריח... טעמים ומאכלים מעוררים בנו זיכרונות מהבית, ממפגשים.

מה את אוהבת בארץ?

ים. את תל אביב. תמיד, כשאני מטיילת שם, נראה לי שכולם בחופש: הקניונים, בתי הקפה, הרחובות מלאים באנשים, כאילו אף אחד לא עובד. אני אוהבת לטייל בשווקים, במוזיאונים ולבקר בתערוכות.

מה הציור בשבילך?

בגיל חמש-עשרה כבר השתתפתי בחוגי ציור בקולומביה. גם בזמני הפנוי ציירתי הרבה. זה היה בשבילי כסף.

פסח תשפ"ו אריאלה וולק

השנה, כמו זו שחלפה, גוררת סימן שאלה, ואליו מתלווה משאלה:
שנחגוג את חג הפסח כהלכתו
כפי שנדרש ובמלוא קדושתו.
אבל אנחנו במלחמה עדיין
שאולי, הלוואי, תיגמר בינתיים.
מה נשתנה הפסח הזה מכל השנים?
והתשובה נאמרת ללא גינונים,
לעת הזאת:

שבכל השנים אנחנו מסובין סביב שולחנות ערוכים
והלילה הזה עוקבים בחרדה אחרי השיגורים.
שבכל השנים קראנו את ההגדה של פסח
והלילה הזה השתנה לגמרי הנוסח.
שבכל השנים התלבשנו חגיגיים בלבן
והלילה הזה עוקבים בחרדה אחרי עוד ועוד חורבן

וכשנשמעת הצפירה אם ברעש ואם בלאט
רצים במהרה לממ"ד או למקלט.
אפילו האביב, המתהדר תמיד בעונה זו
מתעכב וחושב האם לבוא או לא.
כל עוד המלחמה לא תמה
אנחנו משתהים עד מתי וכמה.
ואני נזכרת בשנים היפות
שהביאו איתן עונות מתחלפות,
שבישלנו, וערכנו, התלבשנו ושרנו
ואת ההגדה של פסח קראנו.
שהימים היו שקטים והלילות רגועים
כי יותר מזה אנחנו לא צריכים.
אז אולי לקראת פסח, נכונה לנו הפתעה -
שיבואו ימים של שקט ורגיעה.
לו יהי!

"שאגת הארי" - במקלטים

